

انسانیت شرمسار است

ای کاش در لهیب شعله‌های سوزان می‌سوختم، ای کاش در کویر خشک و سوزان، تشنه لب جان می‌سپردیم، ای کاش جگرمان را چون حمزه از سینه بیرون می‌کشیدند.

ای کاش در لهیب شعله‌های سوزان می‌سوختم، ای کاش در کویر خشک و سوزان، تشنه لب جان می‌سپردیم، ای کاش جگرمان را چون حمزه از سینه بیرون می‌کشیدند،

ای کاش فرزندانمان در پیش چشمانمان پرپر می‌شدند، ای کاش داغ‌شان بر دلمان می‌ماند، ای کاش جگرمان از سوز عطش تکه‌تکه می‌شد، ای کاش جگرگوشه‌هایمان را به یتیمی می‌بردند، ای کاش بر زخم‌هایمان نمک می‌پاشیدند، ای کاش فرق سرمان از ضربه ستم شکافته می‌شد، ای کاش چون زینب به اسیری می‌رفتیم،

ای کاش اشک‌هایمان از درد و الم تا ابد جاری بود، ای کاش رنج‌های عالم بر ما جاری بود، ای کاش چون عین‌القضات شمع آجینمان می‌کردند و چون شیخ فضل‌الله بر دارمان می‌کردند، ای کاش تا ابد خون به دلمان می‌کردند، ای کاش هزاران بار پرپر می‌شدیم، ای کاش ناله‌هایمان از درد به آسمان بلند بود،

ای کاش در حسرت می‌مردیم، ای کاش ناله‌های جانسوزمان را می‌شنیدند و بر ما ترحم نمی‌کردند، ای کاش دودمانمان را بر باد می‌دادند، ای کاش ما را مثله می‌کردند و بر قطعات جسممان شادی می‌کردند، ولی این بی‌حرمتی را شاهد نبودیم. ای کاش قدری جوانمرد بودند تا مردانگی را به آنان می‌آموختیم.

ما آموخته‌ایم که برای زخم‌های تنمان گردن خم نکنیم، زخم در پهلو و تیر در گلو آسان است اما با دردی که به جانمان انداخته‌اند چه کنیم؟ خدایا تو خود اول حافظ قرآنی، ای منتقم و ای درهم کوبنده ستمگران، دادمان را بگیر. آنان ما را لبریز از خشم کردند، عطش انتقام در وجودمان زبانه می‌کشد، قلب‌هایمان تا می‌تپد آرام ندارد.

یا جانمان بستان یا توان انتقام را به ما بده، این خفت و خواری را بر ما می‌پسند که به کلامت بی‌حرمتی کنند و ما آرام باشیم. نفرت سراپای وجودمان را گرفته. آنان به دنبال آتش‌زدن به جانمان هستند. آنان بی‌حرمتند و حریم نمی‌شناسند.

آن دیدگان کوتاه‌بین توان در نوردیدن معارف قرآن را ندارند، آن نابینایان جلوه‌های نور قرآن را نمی‌بینند، آن قلب‌های سیاه و افسرده تجلیات زیبای قرآن را درک نمی‌کنند. قرآن چنان در اوج کمال و آسمان عظمت است که اندیشه‌های ناپاکان نمی‌تواند در پیرامون آن به پرواز درآید. درک قرآن وجدانی بیدار و ایمانی سرشار می‌طلبد.

ما امروز عزاداریم، سوگواریم و در ماتم به سر می‌بریم. این نانجیبان، حریم انسانیت را شکستند و خود را رسوای تاریخ نمودند. قرآن ای روشنایی تاریکی‌ها، ما اسیران وادی جهالت ره‌گم کرده‌ایم، به تو محتاجیم، دستمان گیر و رهایمان مکن.